18/03/2022

Η πορεία του εθνικού μας θέματος και το μέλλον του Κυπριακού Ελληνισμού

/ Γνώμες

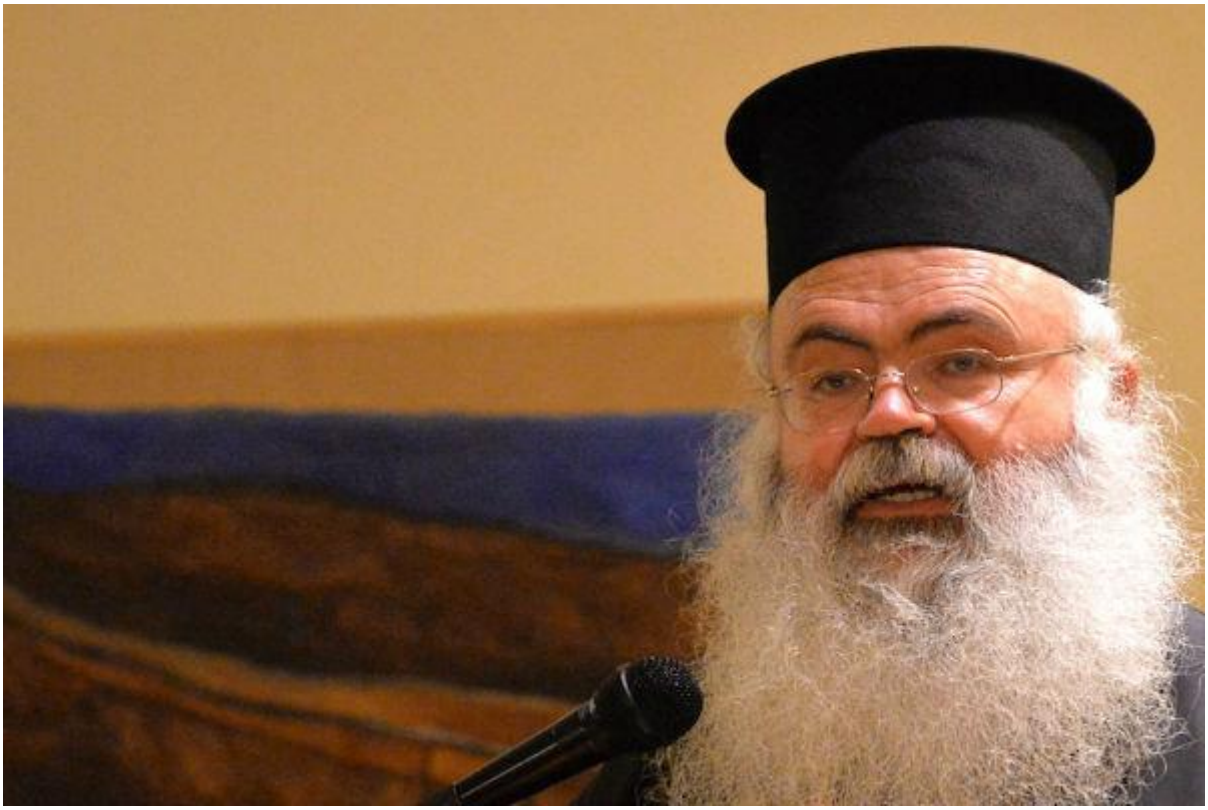

Του Μητροπολίτη Πάφου κ. Γεωργίου

Νιώθω ιδιαίτερη ικανοποίηση γιατί βρίσκομαι κοντά σας, απόψε, σε μια συνάντηση προβληματισμού γύρω από την πορεία του εθνικού μας θέματος και το μέλλον μας ως Κυπριακού Ελληνισμού στον τόπο μας. Γιατί, είναι αλήθεια, πως διάφοροι περιορισμοί, όπως η πανδημία του κορωνοϊού και η συνεχής ενασχόλησή μας μαζί της, αποπροσανατόλισε πολλούς· κι ο πόλεμος, τελευταία, στην Ουκρανία μας έκανε να ξεχνούμε την τραγική κατάσταση στην οποία κι εμείς βρισκόμαστε.

Τυλιγμένοι σ’ ένα πέπλο ψεύτικης ασφάλειας βλέπουμε από τις τηλεοράσεις, μας ή παρακολουθούμε από τα άλλα μέσα πληροφόρησης, τις ταλαιπωρίες του Ουκρανικού λαού, τον θάνατο και την προσφυγιά και έχουμε την ψευδαίσθηση ότι

εμείς είμαστε σε καλύτερη μοίρα. Θέλουμε να παραβλέπουμε ότι εκείνοι είναι σε καλύτερη κατάσταση από μας. Εκείνων η πατρίδα δεν κατακτήθηκε ακόμα. Εκείνοι δεν αντιμετώπισαν εθνικό ξεκαθάρισμα και εποικισμό. Εκείνοι ακόμα αντιστέκονται.

Εκείνοι ακόμα έχουν ελπίδες. **Αντίθετα, η δική μας πατρίδα εδώ και 48 χρόνια τουρκοποιείται**. Οι γηγενείς κάτοικοι του τμήματος της Κύπρου που κατελήφθη εκτοπίστηκαν βίαια από τον τόπο τους και οι έποικοι, που κατά εκατοντάδες χιλιάδες μεταφέρθηκαν στη γη μας, διαφεντεύουν τον τόπο μας. Και το χειρότερο! Ούτε σκέψη για αγώνα απελευθέρωσης. Καμιά αγωνία για την εθνική επιβίωσή μας.

Η πανδημία, από την άλλη, ευνόησε τον στρουθοκαμηλισμό μας. Μας απέσπασε την προσοχή σε θέματα επιφάνειας και διαγράψαμε τα προβλήματα του βάθους. Καθημερινή μας έγνοια τα κρούσματα, οι επαφές, οι διασωληνωμένοι- χωρίς αυτά να ισχυρίζομαι ότι δεν πρέπει να μας απασχολούν- αλλά καμιά ανησυχία για το πώς εργάζονται οι Τούρκοι και πώς προωθούν ανενόχλητοι τις θέσεις τους.

Μέσα σ’ αυτόν τον αποπροσανατολισμό, πόσοι στεκόμαστε να δούμε την κατρακύλα στις εθνικές μας θέσεις, την ταύτισή μας με τις θέσεις του εχθρού σε πολλά σημεία; Πόσοι ανησυχούμε για την μη ενίσχυση της αμυντικής-αποτρεπτικής μας θωράκισης; Πόσοι αντιδρούμε σε προτάσεις της ίδιας της ηγεσίας μας που, ξεκάθαρα, φαίνεται να οδηγούν στη σταδιακή τουρκοποίηση του τόπου μας;

Είναι γι’ αυτό τον λόγο που είπα ότι νιώθω ικανοποίηση γιατί, έστω και λίγοι, συναισθανόμαστε τον κίνδυνο που διατρέχουμε και έστω και αργά προσπαθούμε να αφυπνιστούμε.

Δεν διεκδικώ τίτλους, πολιτικού αναλυτού, ούτε και έχω σπουδάσει πολιτικές επιστήμες. Νομίζω, όμως, ότι διαθέτω το κοινό αισθητήριο, όπως πιστεύω κι εσείς, που μας κάνει να αισθανόμαστε τις παγίδες που μας στήνουν και μας οδηγά στη διερεύνηση τρόπων αποφυγής τους. Με βάση αυτό το αισθητήριο, θα σας μιλήσω.

Και, μπορούμε, νομίζω, να αντιληφθούμε πρώτα απ’ όλα, ότι αυτοκοροιδευόμαστε όταν διατεινόμαστε ή όταν πιστεύουμε πως με νέες υποχωρήσεις και με μέτρα οικοδόμησης εμπιστοσύνης, ύστερα από 48 χρόνια κατοχής, θα πείσουμε την Τουρκία να συγκατανεύσει σε βιώσιμη λύση του κυπριακού προβλήματος. Στοιχειώδης γνώση της Ιστορίας και μελέτη της συμπεριφοράς της Τουρκίας αποδεικνύει το ανεδαφικό αυτής της θεώρησης.

Δεν είναι περιστασιακή πολιτική της Τουρκίας η στάση της απέναντι στην Κύπρο. Είναι διαχρονική σταθερή πολιτική της, ανεξάρτητα από το ποιο κόμμα βρίσκεται στην εξουσία ή με ποιο πολίτευμα κυβερνάται. Το 1920, όταν ο ελληνικός στρατός μας βρισκόταν στη Μ. Ασία και όταν δεν ήταν καθόλου σίγουρη η έκβαση του πολέμου, η Μεγάλη Εθνοσυνέλευση της Άγκυρας καθόριζε τη μακροχρόνια πολιτική και τις διεκδικήσεις της Τουρκίας.

Ανάμεσα σ’ άλλα ετέθη τότε ως στόχος η ανάκτηση της Κύπρου, καθώς και η ανάκτηση μέρους της Συρίας, του Ιράκ και άλλων περιοχών. Αυτά υλοποιούνται σταδιακά. Μπορεί προς στιγμή να τροποποιείται η μέθοδος, να αλλάζει ο τρόπος της επιδίωξης, να τίθενται ενδιάμεσοι στόχοι, ο τελικός στόχος, όμως, παραμένει αναλλοίωτος.

Σ’ ένα βιβλίο του Νίκου Σιακόλα, με τίτλο «Αφηγήσεις, Εμπειρίες, Διδάγματα» που εκδόθηκε πρόσφατα το 2021, και στο οποίο ο συγγραφέας αναφέρεται αναλυτικά στη ζωή του, γράφει πως τον Αύγουστο του 1951 βρέθηκε, νεαρός υπάλληλος, για δουλειές, στην Τουρκία. Σ’ ένα εστιατόριο στα Άδανα, βρέθηκε αντιμέτωπος με χάρτη της Κύπρου με χαραγμένη τη γραμμή διχοτόμησης που ξεκινούσε από τον Ακάμα, κάλυπτε την περιοχή της Πόλης Χρυσοχούς και έφτανε στην Αμμόχωστο, όπως περίπου επεβλήθη το 1974 από τα τουρκικά στρατεύματα εισβολής.

Πάνω από τον χάρτη έγραφε «TAKSIM», διχοτόμηση, δηλαδή . Ούτε ο αγώνας της ΕΟΚΑ είχε ξεκινήσει τότε, ούτε προκλήθηκε με οποιονδήποτε τρόπο το σύνοικο στοιχείο. Ήταν η προδιαγραμμένη πολιτική της Τουρκίας για «ανάκτηση» της Κύπρου που περνούσε μέσα από τη διχοτόμηση, ως ενδιάμεσο σταθμό.

Κάτι που φανερώνει αυτόν τον τρόπο δράσης της Τουρκίας είναι κι ένα γεγονός που περιγράφει ο Περικλής Νεάρχου στο βιβλίο του «Η Ελλάδα σε κίνδυνο». Γράφει, λοιπόν, ότι λίγο μετά την εισβολή, αντιπροσωπεία επιφανών Τουρκοκυπρίων επεσκέφθη τον πρωθυπουργό της εισβολής, Ετζεβίτ, και του ζήτησε να ανακηρύξει επισήμως τη διχοτόμηση, όπως ήταν ο Τουρκικός στόχος μέχρι τότε. Ο Ετζεβίτ τους απάντησε ότι, μετά την εισβολή, που είχε κάνει πράξη

τη διχοτόμηση, δεν συνέφερε πλέον στην Τουρκική πλευρά η διχοτόμηση.

Τους είπε ότι μια λύση χωριστού κράτους και συνομοσπονδίας, υπό την εγγύηση της Τουρκίας, θα εξασφάλιζε καλύτερα τα Τουρκικά συμφέροντα, εφόσον η Τουρκική πλευρά θα είχε «ίσο» λόγο πάνω σε ολόκληρη την Κύπρο και ταυτόχρονα θα επιτυγχανόταν γεωπολιτική έξωση της Ελλάδας από την Ανατολική Μεσόγειο. Συμπλήρωνε επί πλέον: «Μια τέτοια λύση αφήνει ανοικτή την προοπτική για τον έλεγχο, στο μέλλον, ολόκληρης της Κύπρου από την Τουρκία»(Π.Νεάρχου, «Η Ελλάδα σε κίνδυνο»,σελ.170).

Μα και το περίφημο σχέδιο Νιχάτ Ερίμ, από το 1956, προβλέπει αναλυτικά την «ανάκτηση» της Κύπρου. Η επιδίωξη αυτή, ως γνωστό, σχεδιάστηκε να επιτευχθεί σε έξι στάδια. Δυστυχώς το σχέδιο υλοποιείται χωρίς παρεκκλίσεις. Μένουν τώρα οι τελευταίες πινελιές σ' αυτό: Επιδιώχτηκε και επιτεύχθηκε η μη απόδοση της Κύπρου στην Ελλάδα. Το 1956 διεξαγόταν, όπως θυμάστε, ο αγώνας της ΕΟΚΑ για ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα. Ήταν το πρώτο στάδιο, η πρώτη επιδίωξη. Κατορθώθηκε ύστερα η απόκτηση δικαιωμάτων της Τουρκίας επί της νήσου, με τη συνθήκη της Ζυρίχης, όπως ήταν η δεύτερη επιδίωξη. Τέτοια δικαιώματα δεν είχε η Τουρκία γιατί τα είχε απεμπολήσει με τη συνθήκη της Λωζάνης. Πέτυχε, κατόπιν,με την Τουρκοανταρσία του 1963, να συγκεντρώσει σε θυλάκους τους Τουρκοκυπρίους, που ήταν σκορπισμένοι σε ολόκληρη την Κύπρο(τρίτη επιδίωξη). Θεράπευσε την Τουρκική αριθμητική μειονεξία στην Κύπρο, κουβαλώντας, από το 1974 μέχρι σήμερα, εκατοντάδες χιλιάδες εποίκους(τέταρτη επιδίωξη). Έχει, αδιαμφισβήτητα, τον στρατιωτικό έλεγχο της περιοχής, όχι μόνο στην κατεχόμενη γη μας αλλά και στην ΑΟΖ μας και όλη την περιοχή. (Πέμπτος στόχος). Μένει ανεκπλήρωτος μόνο ο έκτος στόχος της, που είναι ο πλήρης πολιτικός έλεγχος της Κύπρου, που επιδιώκει να αποκτήσει με τη συγκατάθεσή μας, ή κάποτε να μας τον επιβάλει διά της βίας, κι αυτός θα επιτευχθεί με την κατάργηση της Κυπριακής Δημοκρατίας.

Όσοι λοιπόν, έχουν την ψευδαίσθηση ότι η Τουρκία είναι δυνατόν, με τη θέλησή της, χωρίς να εξαναγκαστεί από ανώτερη βία προς τούτο, να συναινέσει σε μια λογική, βιώσιμη λύση του προβλήματός μας, ή όσοι αιτιώνται τη δική μας πλευρά για λάθη και παραλείψεις- χωρίς να σημαίνει ότι αυτά δεν έχουν γίνει, ή όσοι επικαλούνται το γνωστό «εκάμαμεν κι εμείς πολλά», ας εγκύψουν λίγο στην προϊστορία και την τακτική αυτή της Τουρκίας. Είναι αυτό απαραίτητο για ορθό προγραμματισμό των επιδιώξεών μας.

Κι ακόμα, δεν φαίνεται να αγνοούμε μόνο τους προγραμματισμούς και τις επιδιώξεις της Τουρκίας. Φαίνεται να μη διδασκόμαστε κι από την επαναλαμβανόμενη τακτική της. Αν διδασκόμασταν από ό,τι πράττει η Τουρκία

δεν θα φερόμασταν τόσο επιπόλαια και επικίνδυνα, για την εθνική επιβίωσή μας, σχετικά μετά νέα τετελεσμένα που επιχειρεί η κατοχική δύναμη στην Αμμόχωστο. Προτείνουμε, με άλλα λόγια, νομιμοποίηση του παράνομου αεροδρομίου και άνοιγμα του λιμανιού της Αμμοχώστου, με αντάλλαγμα την επιστροφή στην περίκλειστη περιοχή της Αμμοχώστου των κατοίκων της. Εκτός του ότι δεν συγκρίνονται ούτε ποιοτικά ούτε ποσοτικά τα κέρδη και οι ζημιές από κάτι τέτοιο, ξεχνούμε, ή εθελοτυφλούμε στο ότι η Τουρκία ουδέποτε σεβάστηκε την υπογραφή της. Έκαμε πολλές συμφωνίες, τις οποίες αθέτησε από την πρώτη στιγμή. Παίρνει ό,τι την συμφέρει από τη συμφωνία και καταπατεί όλους τους άλλους όρους. Συμφώνησε στην κατάπαυση του πυρός στις 22 Ιουλίου 1974, όταν είχε ήδη δημιουργήσει προγεφύρωμα που ένωνε την Κερύνεια με τη Λευκωσία. Συνέχισε, όμως, την προέλασή της προς τον Καραβά, και τη Λάπηθο, τις οποίες κατέλαβε στις 5 και 6 Αυγούστου. Και όταν απεβίβασε τον στρατό και τον οπλισμό που χρειαζόταν, ξεκίνησε απροκάλυπτα τη δεύτερη φάση της εισβολής.

Σεβάστηκε την Γ΄Βιέννη; Προνοούσε η συμφωνία την επιστροφή στην Καρπασία και παραμονή εκεί 20.000 Ελλήνων κατοίκων της. Όταν μετέφερε τους Τουρκοκύπριους από τις ελεύθερες περιοχές στα κατεχόμενα, όχι μόνο δεν επέτρεψε την επιστροφή και επανεγκατάσταση των Καρπασιτών που είχαν φύγει, αλλά και έδιωξε όλους όσους είχαν εγκλωβιστεί εκεί. Υπέγραψε συμφωνία με την Ευρωπαϊκή Ένωση για παρεμπόδιση της ροής προσφύγων-μεταναστών προς την Ευρώπη, έναντι σημαντικών ανταλλαγμάτων, και καθημερινά είμαστε μάρτυρες ροής τέτοιων προσφύγων και προς την Ελλάδα και προς την Κύπρο.

Όταν το 2004 απορρίπταμε το σχέδιο Ανάν, αυτό οφειλόταν και στην αδυναμία εγγύησης της εφαρμογής της λύσης. Όταν από την πρώτη ημέρα επρονοείτο κατάργηση της Κυπριακής Δημοκρατίας μπορούσε κάποιος να εμπιστευτεί την αποχώρηση, ύστερα από χρόνια, κάποιων στρατευμάτων κατοχής ή την μακροχρόνια επιστροφή, έστω και του περιορισμένου αριθμού των προσφύγων που προνοούσε το σχέδιο, στις εστίες τους;

Και την περίπτωση της Αμμοχώστου το ίδιο θα έκανε. Θα πετύχαινε τη νομιμοποίηση του παράνομου αεροδρομίου και του παράνομου λιμανιού και θα φρόντιζε να ακυρώσει τη δέσμευσή της για επιστροφή έστω και κάποιων κατοίκων της Αμμοχώστου στις εστίες τους. Κι αν δεν αποδέχτηκε την προσφορά των δικών μας, παρόλο που αυτή είναι η κερδισμένη της υπόθεσης, είναι γιατί υπολογίζει πως θα πετύχει πιο γρήγορα τους σταθερούς στόχους της.

Κάθε λύση, επομένως, που θα επιδιωχθεί δεν θα πρέπει να αφίσταται του διεθνούς δικαίου και δεν θα πρέπει με κανένα τρόπο να αφήνει προοπτική επέμβασης της Τουρκίας για διάλυση του Κράτους. Τέτοιες προοπτικές επέμβασης είναι

εξώφθαλμα η αποδοχή εγγυήσεων, η παραμονή εποίκων, η κατάργηση της Κυπριακής Δημοκρατίας.

Παρακολουθώντας τα γεγονότα, καταλαβαίνουμε ξεκάθαρα ότι με τρεις κυρίως τρόπους επιδιώκει σήμερα η Τουρκία την κατάληψη και τουρκοποίηση ολόκληρης της Κύπρου:

α) Πρώτα με την αποδοχή εκ μέρους μας μιας λύσης που να προνοεί κατάργηση της Κυπριακής Δημοκρατίας και δημιουργία εξ υπαρχής ενός νέου κράτους. Και θα' θελα, με την ευκαιρία αυτή, να συγχαρώ την κίνηση για Προάσπιση της Κυπριακής Δημοκρατίας και να προτρέψω τους ιθύνοντές της να παραμείνουν σταθεροί στις προσπάθειες τους. Όσο υπάρχει η Κυπριακή Δημοκρατία, συνυπάρχουν και τα ψηφίσματα των Ηνωμένων Εθνών και οι αποφάσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης που τη θωρακίζουν και δεν μπορεί η Τουρκία να νομιμοποιήσει την κατοχή.

Ο μόνος τρόπος να απαλλαγεί η Τουρκία από τα ψηφίσματα και τις αποφάσεις αυτές είναι η διάλυση της Κυπριακής Δημοκρατίας. Το νέο κράτος που θα προκύψει θα είναι αθωράκιστο. Για να προσφύγει στα Ηνωμένα Έθνη ή στην Ευρωπαϊκή Ένωση θα θέλει τη συγκατάθεση του Τουρκοκυπριακού «συνιστώντος κρατιδίου», που δεν θα την έχει.

Και κατά την πάγια τακτική τους, αμέσως μετά τη συμφωνία, οι Τούρκοι, θα αθετήσουν την υπογραφή τους. Μη έχοντας τότε πού να προσφύγουμε, αφού με τη διάλυση του νέου κράτους θα είμαστε κοινότητα και όχι κράτος, θα γίνουμε όμηροι της Τουρκίας. Γι'αυτό και δεν θα πρέπει να παρασυρθούμε με κανένα τρόπο σε μια τέτοια λύση.

β) Ο δεύτερος τρόπος με τον οποίο οι Τούρκοι επιχειρούν υλοποίηση του στόχου τους είναι ο εποικισμός. Οι μαρτυρίες των ίδιων των Τουρκοκυπρίων-όσοι απ'αυτούς απέμειναν- είναι ότι σήμερα, πέραν του στρατού κατοχής, υπάρχουν στο κατεχόμενο μέρος της Κύπρου και εκατοντάδες χιλιάδες έποικοι. Αναφέρω κάτι το οποίο είπα κι άλλη φορά και του οποίου ήμουν αυτήκοος μάρτυρας. Το 2007, ο τότε εκπρόσωπος του Γ.Γ. των Ηνωμένων Εθνών Μάϊκλ Μώλλερ είχε πει στον μ. Μιχαλάκη Λεπτό, στην παρουσία μου, ότι ο πληθυσμός στα κατεχόμενα ήταν πέραν των 500.000.

Και αυτό το συμπέραναν τα Ηνωμένα Έθνη, όπως μας είπε, κυρίως από τον αριθμό κινητών τηλεφώνων. Έκτοτε ο εποικισμός συνεχίστηκε με εντατικούς ρυθμούς. Ο εποικισμός αποτελεί, βέβαια, έγκλημα πολέμου και καταδικάζεται απ'όλα τα κράτη. Επιχειρούν όμως, οι Τούρκοι, νομιμοποίησή του, με διάφορους τρόπους.

Προβάλλουν ήδη τις δικαιολογίες ότι κάποιοι γεννήθηκαν εδώ, κάποιοι παντρεύτηκαν, κλπ. Αν συνεχίσουμε να μην αντιδρούμε δυναμικά, ως προς το θέμα αυτό, κάποια στιγμή θα έχουμε την τύχη της Αλεξανδρέττας. Αφού φέρουν με το μέρος τους τούς ισχυρούς της γης, έχοντας την πλειοψηφία του πληθυσμού, οι Τούρκοι θα επιδιώξουν ενιαίο κράτος και δημοψήφισμα.

Ο καθηγητής Βασίλης Κατσαρός, Ομότιμος καθηγητής του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης και καθηγητής της Θεολογικής Σχολής της Εκκλησίας της Κύπρου για λίγα χρόνια, ως ιστορικός, μας λέει ότι το 1908 στην Αλεξανδρέττα, επαρχία τότε της Συρίας, ζούσαν 8000 Τούρκοι και 2.500.000 Σύροι(Άραβες).

Οι Αγγλογάλλοι, θέλοντας να έχουν την Τουρκία με το μέρος τους σε έναν ενδεχόμενο Παγκόσμιο Πόλεμο, ανέθεσαν σ'αυτή μιαν εποπτεία στην περιοχή. Σε 30 χρόνια, το 1938, η Τουρκία άλλαξε τον δημογραφικό χαρακτήρα της περιοχής. Έφερε Τούρκους, έδιωξε τους ντόπιους, ζήτησε και πέτυχε δημοψήφισμα και κατέστησε την Αλεξανδρέττα επαρχία της Τουρκίας. Αν δεν αντισταθούμε αποτελεσματικά στα εποικιστικά σχέδια της Τουρκίας θα έχουμε και εμείς την τύχη της Αλεξανδρέττας.

γ) Και τέλος, θα επιδιώξουν τον στόχο τους, με τη μέθοδο του εκφοβισμού. Θα πράξουν ότι έπραξαν στην Ίμβρο και στην Τένεδο, αναγκάζοντάς μας να φύγουμε στο εξωτερικό για εξεύρεση ασφάλειας για τα παιδιά μας. Η παραμονή των Ελλήνων της Ίμβρου και Τενέδου στα νησιά τους εξασφαλιζόταν με τη συνθήκη της Λωζάνης. Θα είχαν ευρείες ελευθερίες, σχολεία, αυτοδιοίκηση κλπ. Οι Τούρκοι τότε εγκατέστησαν τις φυλακές υψίστης ασφαλείας στην Ίμβρο.

Τη μια νύκτα άφησαν να διαφύγει ένας βαρυποινίτης που σκότωσε κάποιον Έλληνα, την άλλη άφησαν άλλον που βίασε μιαν Ελληνίδα, με αποτέλεσμα σιγά-σιγά ο Ελληνικός πληθυσμός να φύγει. Έτσι θα επιδιώξει και στην Κύπρο η Τουρκία. Προκαλώντας προβλήματα στη γραμμή αντιπαράταξης, ή με τους Τούρκους και τους λαθρομετανάστες που διατηρούν ως εγκάθετους στις ελεύθερες περιοχές, θα δημιουργήσουν κλίμα ανασφάλειας και πανικού στις τάξεις του λαού με μόνο τρόπο αντίδρασης την φυγή.

Ο κ. Γιώργος Χατζηκωστής, εκπαιδευτικός, πρώην Γυμνασιάρχης του Παγκυπρίου

Γυμνασίου, βαθύς μελετητής της Ιστορίας μας, μου εξέφραζε πριν λίγο καιρό τους φόβους του ότι θα επαναληφθεί κι σ'εμάς το δράμα της Σμύρνης. Όταν οι Τούρκοι θέσουν σε εφαρμογή το τελικό σχέδιό τους, για κατάληψη ολόκληρης της Κύπρου, θα δημιουργήσουν τέτοιες καταστάσεις που ο λαός μας θα τρέχει πανικοβλημένος να φύγει. Και θα δίνει, λέει ο κ. Χατζηκωστής,ο καθένας μιαν ολόκληρη περιουσία για εξασφάλιση μιας θέσης σ' ένα πλοίο.

Παρασυρμένοι, ίσως, από τις λεπτομέρειες της καθημερινότητας δεν συνειδητοποιούμε τον κίνδυνο. Κι αν δεν συνειδητοποιήσουμε τον κίνδυνο πώς θα εργαστούμε μεθοδικά για να ματαιώσουμε τα τουρκικά σχέδια; Μπαίνω στον πειρασμό να αναφέρω κάτι που πολλές φορές το είπα δημόσια και που όσες φορές κι αν το αφηγηθώ ανατριχιάζω στην αφήγησή του:

Ο προηγούμενος Πατριάρχης Αντιοχείας, ο μ. Ιγνάτιος, λόγω των πολλών δυσκολιών που αντιμετώπιζε το ποίμνιό του στη Συρία, σκεφτόταν ότι κάποτε θα αναγκαζόταν να φύγει από τη Δαμασκό, έδρα του Πατριαρχείου κατά τα τελευταία χρόνια. Έλεγε, λοιπόν, πριν από 20 περίπου χρόνια στον τότε Μητροπολίτη Πάφου, τον σημερινό Αρχιεπίσκοπο, ότι σκέψη του, παλαιότερα, ήταν να μεταφέρει την έδρα του στην Κύπρο.

Τώρα, όμως, έλεγε, φοβάμαι ότι θα σας διώξουν πριν από μας. Εκείνος έβλεπε από τότε, πριν 20 χρόνια, και τους σχεδιασμούς και την πολιτική των Τούρκων. Εμείς εξακολουθούμε να υπνώττουμε. Απόδειξη αυτής της αφασίας στην οποία περιήλθαμε, είναι και το γεγονός ότι ουδέποτε καταγγείλαμε τον αριθμό των ψηφοφόρων κάθε φορά που γίνονται οι λεγόμενες εκλογές στα κατεχόμενα. Κάθε φορά ο αριθμός αυξάνει με την προσθήκη και άλλων εποίκων. Με τη σιωπή μας αναγνωρίζουμε τη νομιμότητα των εποίκων, έστω κι αν ύπουλα ενεργώντας η Τουρκία, δεν τους παρουσιάζει όλους αυτή τη στιγμή.

Έχουμε υποχρέωση να αντισταθούμε στην υλοποίηση των Τουρκικών στόχων και να τους ματαιώσουμε. Χωρίς να παραγνωρίζουμε την επιβαλλόμενη σύνεση στις κινήσεις και στις προσπάθειες μας, άλλο τόσο θα πρέπει να αγνοήσουμε τις φωνές των λεγόμενων ρεαλιστών για «αμετακίνητα τετελεσμένα», και οι οποίοι θεωρούν ως «εθνική αυτοκτονία» κάθε αντίσταση στα σχέδια του κατακτητή. Η εθνική αντίσταση δεν υπήρξε ποτέ και δεν είναι εθνική αυτοκτονία. Αντίθετα θα πρέπει να είναι η πρώτη προτεραιότητα της ζωής μας.

Όταν ξεκίνησαν οι συνομιλίες μετά την Τουρκοανταρσία, οι Τούρκοι ζητούσαν κάποιαν αυτονομία σε θέματα θρησκείας και παιδείας και αντιπροσώπευσή τους στην κυβέρνηση με αρμόδιο υπουργό, υπεύθυνο για τα θέματα αυτά. Όταν είδαν ότι η διάσπαση στο εσωτερικό μας μέτωπο διευρυνόταν, κωλυσιεργούσαν, ώσπου

ζήτησαν ομοσπονδία μετά την εισβολή. Απ’εκεί πήγαμε στη Διζωνική Δικοινοτική Ομοσπονδία, τώρα πάμε στα δύο κράτη και στο στόχαστρό τους παραμένει πάντα η τουρκοποίηση της Κύπρου.

Στους συμβιβασμούς δεν υπάρχει τέρμα, όταν υπάρξει αρχή. Για να υπάρξει τέρμα και στην αρχή, που ο δόλος της Τουρκίας και των συμμάχων της μάς παρέσυρε, για να κουράσει τον λαό μας και να αποπροσανατολίσει τους ξένους ως προς τη φύση του προβλήματός μας, πρέπει να πάρουμε την μεγάλη απόφαση της αλλαγής, όχι τακτικής στις συνομιλίες, όπως η ηγεσία μας επαγγέλλεται, αλλά πλεύσης. Οφείλουμε λοιπόν να πιέσουμε σε επαναφορά του θέματός μας ως θέματος εισβολής και κατοχής, με αίτημα την απελευθέρωση και όχι την επανένωση.

Είναι γεγονός πως τα συγκριτικά υλικά μεγέθη, με αντίπαλο την Τουρκία, είναι συντριπτικά σε βάρος μας, όπως, εξ άλλου, ήταν πάντα στην ιστορική διαδρομή του Ελληνισμού. Είναι, όμως, επιλογή η παράδοση γιατί ο αντίπαλος είναι ισχυρός; Στην Ιστορία μας, αποδείχτηκε πολλές φορές, ότι το ψυχικό σθένος καταβάλλει τον αριθμό. Και όπως φάνηκε ξεκάθαρα και κατά τη διάρκεια του απελευθερωτικού μας αγώνα, όταν υπάρχει πίστη σε σκοπό, τα όπλα και τα πυρομαχικά του εχθρού αποδεικνύονται άχρηστα σιδερικά.

Όπως, η ελευθερία δεν δωρίζεται αλλά κατακτάται, έτσι και το μέλλον δεν διαγράφεται παθητικά, από την τύχη, αλλά διαμορφώνεται δυναμικά από κάθε λαό.

Οφείλουμε όλοι να αναλάβουμε τις ευθύνες μας. Να πρωτοστατήσουμε ιδιαίτερα εμείς, που φαίνεται να έχουμε την ανησυχία για το μέλλον της πατρίδας μας, για τη συσπείρωση όλων- κυβέρνησης, πολιτικών κομμάτων και λαού-, να ανασυντάξουμε τις δυνάμεις μας για να αποτρέψουμε τους τουρκικούς σχεδιασμούς και να εξασφαλίσουμε τη συνέχιση της εθνικής παρουσίας μας στην Κύπρο.

Αυτές οι ευθύνες μας πρέπει να έχουν συγκεκριμένους σαφείς και άμεσους στόχους: Να κατανοήσουμε, πρώτα, το επαναλαμβάνω και πάλιν ότι το μόνο όπλο που μας έμεινε για εθνική επιβίωση είναι, σήμερα, η κρατική μας οντότητα. Γι’ αυτό και θα πρέπει να εμμείνουμε αμετακίνητοι σε λύση που να διασφαλίζει ξεκάθαρα τη συνέχιση της Κυπριακής Δημοκρατίας. Κάθε άλλη λύση οδηγεί στην τουρκοποίηση της Κύπρου και αφανισμό του Κυπριακού Ελληνισμού.

Να αντιληφθούμε, ύστερα, τον σοβαρότατο κίνδυνο που προέρχεται από την είσοδο στο έδαφός μας των παράνομων Μουσουλμάνων μεταναστών, που διοχετεύει σκόπιμα η Τουρκία, με σκοπό την αλλοίωση του δημογραφικού χαρακτήρα και των ελεύθερων περιοχών· και να εργαστούμε συστηματικά για

παρεμπόδιση αυτής της εισόδου.

Ο κίνδυνος από τους λαθρομετανάστες αυτούς είναι τεράστιος, με επιπτώσεις στην παιδεία και στην οικονομία της χώρας μας και με ορατή τη χρησιμοποίησή τους ως πέμπτης φάλαγγας, στο εσωτερικό μας, σε περίπτωση σύρραξης. Και συνιστά όνειδος για όλους μας η αντίθεση μερικών στα στοιχειώδη μέτρα που λαμβάνονται για παρεμπόδιση αυτής της εισόδου.

Η Παλαιά Διαθήκη, στο βιβλίο της Γένεσης, μας λέει ότι όταν ο Φαραώ αντελήφθη τον κίνδυνο από την αύξηση του αριθμού των Εβραίων στην Αίγυπτο, θέλησε να ευαισθητοποιήσει τους πρώτους του λαού του για τη λήψη κατάλληλων περιοριστικών μέτρων. Το κύριο επιχείρημά του ήταν: «Εάν ποτέ συμβή πόλεμος, προστεθήσονται ούτοι προς τους υπεναντίους». Αν κάποτε γίνει πόλεμος, αυτοί θα προστεθούν με τους εχθρούς μας. Ισχύει το ίδιο και για μας.

Οι λαθρομετανάστες, δεν πρέπει να το ξεχνούμε, είναι Μουσουλμάνοι, σταλμένοι από την Τουρκία γι’αυτό τον σκοπό. Έρχονται από την Κωνσταντινούπολη στο παράνομο αεροδρόμιο της Τύμπου και απ’εκεί διοχετεύονται στις ελεύθερες περιοχές.

Να καταπολεμήσουμε, στη συνέχεια, αποτελεσματικά, τη διαφθορά που απειλεί, ως νέος Αττίλας, να εκθεμελιώσει ό,τι απέμεινε όρθιο στον τόπο· από την υπόληψη στο εξωτερικό, μέχρι και την εκτίμηση του πιο άσημου πολίτη στην Κύπρο. Αν «φαύλος βίος ορθά δόγματα ου τίκτει», πώς θα μπορέσουμε να ορθοδρομήσουμε στον εθνικό μας βίο, στον αγώνα για απελευθέρωση, όταν μικροί και μεγάλοι, άρχοντες και αρχόμενοι, παραδιδόμαστε στην ποικίλη διαφθορά;

Να καταγγείλουμε σε όλα τα διεθνή βήματα και με όλη τη δύναμη της ψυχής μας, τον συνεχιζόμενο εποικισμό των κατεχομένων μας και να απαιτήσουμε τις προβλεπόμενες από τις διεθνείς συμβάσεις κυρώσεις στην κατοχική δύναμη.

Να διεκδικήσουμε και για τον λαό μας όλα τα ανθρώπινα δικαιώματα που απολαμβάνουν όλοι οι ελεύθεροι λαοί και την εφαρμογή του Ευρωπαϊκού κεκτημένου και στη χώρα μας, που είναι κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Αν όλοι οι Ευρωπαίοι έχουν το δικαίωμα ελεύθερης διακίνησης, εγκατάστασης και απόκτησης περιουσίας σε όλες τις χώρες της Ένωσης, με ποια λογική εμείς να στερούμαστε αυτό το δικαίωμα στην ίδια την πατρίδα μας; Κι αν για όλους ισχύει η αρχή ένας άνθρωπος μία ψήφος, γιατί σε μας το 18% να επιβάλλεται στο 82% του πληθυσμού;

Οι συγκυρίες όχι μόνο επιτρέπουν αλλά επιβάλλουν χρησιμοποίηση όλων των προσφερόμενων μέσων και ανάληψη εκστρατείας για υπενθύμιση της εισβολής από

την Τουρκία στον τόπο μας και της κατοχής που συνεχίζεται. Αν ο διεθνής παράγοντας ευαισθητοποιείται για την Ουκρανία, διαπράττουμε έγκλημα αν δεν μιλήσουμε και για το δικό μας πρόβλημα. Ασεβούμε και στη μνήμη των νεκρών μας όταν ανεχόμαστε να λέγεται από Ελληνικά στόματα ότι είναι, μετά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, η πρώτη φορά που παραβιάζονται τα σύνορα των κρατών της Ευρώπης.

Προπάντων, όμως θα πρέπει να ηχεί, αδιάλειπτα, στ’ αυτιά μας ο λόγος του Θουκυδίδη για το δίκαιο και την ισχύν, όπως εκτίθεται στον δραματικό διάλογο Αθηναίων και Μηλίων: «Το επιχείρημα του δικαίου έχει αξία», λέει, «όπου υπάρχει δύναμις προς επιβολή! Όμως ο ισχυρός επιβάλλει ό,τι του επιτρέπει η δύναμή του και ο αδύναμος παραχωρεί ότι του επιβάλλει η αδυναμία του». Γι’αυτό θα πρέπει να αντιληφθούμε τη σημασία που έχει η αναβίωση του δόγματος του Ενιαίου Αμυντικού Χώρου Κύπρου- Ελλάδος για την εθνική επιβίωσή μας καθώς και η άμεση και αποτελεσματική ενίσχυση της αμυντικής θωράκισής μας και η ανανέωση των εξοπλιστικών προγραμμάτων μας.

Νομίζω μόνο με τις πιο πάνω προϋποθέσεις και με τη βοήθεια του Θεού, ο οποίος βοηθά όσους βοηθούν τον εαυτό τους, θα εξασφαλίσουμε τη συνέχιση της παρουσίας του Ελληνισμού στη γη αυτή των πατέρων μας.